

[Elisabeth Krog]

Det er ikke nok til at afskaffe sulten og elendigheden i Afrika, men det er en hjælp, som kunne være betydelig mere effektiv, hvis også de østlige lande og de kommunistiske regimer andre steder i verden omlagde deres u-landsbistand i mere humanitær og civil retning og ikke fortsat lagde hovedvægten på levering af krigsmateriel og militær rådgivning, hvorved u-landene jo synker yderligere ned i gæld. F.eks. siger man i Observer den 11. november 1984, at Etiopiens gæld til Sovjetunionen nu er oppe over 3 mia kr.

Det er klart, at vi ikke med den ekstra bevilling, som regeringen vil foreslå, kan bekæmpe nøden i Afrika på effektiv vis, men det skal dog ikke forhindre os i at gøre en øget indsats for at imødegå den forværrede situation i Afrika, både i Etiopien og i de andre lande i området, som også er svækket af krig og tørke.

Man kunne godt øge bevillingerne, men det er jo ikke nok, at man øger disse bevillinger, så man kan sole sig i egen fortræffelighed og offervilje og eventuelt ride med på en eller anden medieskabt stemningsbølge. Man skal også sørge for, at beløbet kan anvendes med fornuft, og at det ikke ender med at være en brik i et politisk-strategisk krigsspil, som forlænger og øger Afrikas sult og elendighed og afhængighed af andre.

Det konservative folkeparti støtter ministerens og regeringens forslag og den foreslåede dagsorden.

Bjørn Elmquist (V):

Nu fik debatten jo lige pludselig et noget roligere leje, og det er jeg glad for, for jeg må have lov til at gøre den bemærkning, at jeg sjældent har set en forespørgselsdebat, hvor ordføreren for forespørgerne i sin hidsigte aggressivitet fik stoppet og måske endda forhindret ordførerne fra de andre partier i at komme med en mere generel og en mere bred vurdering af problemet.

Jeg vil ikke underkende værdien af de korte bemærkninger, men debatten får unægtelig et noget andet forløb, og med al respekt og ærbødighed over for motiverne hos forespørgerne vil jeg nok tro, at det ikke var det, man tilsigtede. Var man ikke ude på at få en velafbalanceret debat? Det håber jeg i hvert fald, og jeg skal også prøve at yde mit bidrag dertil.

Jeg vil starte med at takke udenrigsministeren for hans redegørelse. Jeg synes, at redegørelsen var grundig og saglig. Den faldt ikke for fristelsen til lette løsninger, men fremstillede klart og ærligt, hvori problemerne består, og jeg synes også, den indeholdt konstruktive forslag til, hvad vi må og skal gøre for at søge problemerne løst.

Situationen kan beskrives og bliver ofte beskrevet i ganske få ord: på den ene del af kloden er der masser af fødevarer og velstående samfund, som endog er delt op i to blokke, der bruger milliarder og atter milliarder af kroner på våben og anden oprustning, og på den anden del af kloden er der alt for lidt mad, folk dør af sult, og de har faktisk ingen udsigt til bedre forhold.

Den beskrivelse vil jeg ikke bestride, men den er forenklet, og derfor risikerer den at vildlede folk. Hvis man alene lægger den til grund, risikerer vi at ende i lige så overforanklede løsninger, og de indebærer den risiko ikke at være holdbare, men tværtimod spærre for langsigtede løsninger, og derfor låser man problemerne fast.

Årsagerne til krisen skal jeg ikke opholde mig meget ved, ikke fordi de er uinteressante, men fordi de allerede er blevet gennemanalyseret af både ministeren og foregående ordførere.

Men jeg skal ganske kort regne op i overskrifter, hvad det er, jeg også mener der er i vejen. Ud over de generelle vanskeligheder af mere traditionel u-landskarakter og den internationale økonomiske krise har vi set en tørkesituation, en overdreven skovhugst og udnyttelse af ressourcer, og dertil kommer indre problemer, som måske er noget specielle for Etiopien, og derfor skal jeg gøre et par enkelte bemærkninger om dem.

Landet er i et internt opgør – der er vel nærmest borgerkrig i området – og landet er vel også kastet ud i nogle politiske eksperimenter af, synes jeg, uklog og egentlig også usympatisk art. Vi har set, hvordan marxistiske ledermetoder og -filosofier bliver forsøgt ført ud i livet, og vi har set, hvordan en af supermagterne er parat til at anvende omfattende ressourcer, men ikke til at søge at løse sultproblemerne eller prøve på at hjælpe folk i vej, men alene til at løse dem endnu længere ind i disse politiske eksperimenter af yderst tvivlsom karakter. Det er også medvirkende til at gøre vanskelighederne så store.